

დანიელის წიგნი — ას ოცდამეთვრამეტე ნაწილი

დანიელის 11-ის გახსნა: წინასწარმეტყველური მოგზაურობა ისტორიაში

Jeff Pippenger

2024-03-15

დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლი წარმოადგენს ღვთის სიტყვის ერთ-ერთ ყველაზე ღრმამნიშვნელოვან მუხლს. მასში წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური ისტორიები არის ის ადგილი, სადაც ეზეკიელის ხილვაში არსებული ბორბლები ბორბლებში ერთიანდება. 1798 წელს მიღებული მოძრაობის დასასრულის ჟამთან, და აგრეთვე 1989 წელს მესამე ანგელოზის მოძრაობის დასასრულის ჟამთან ერთად, გამოსახულია ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხის შინაგანი და გარეგანი ისტორიები. ამ მუხლში მოცემულია მოახლოებული სამსჯავროს გამოცხადება, რომელიც 1798 წელს პირველ ანგელოზთან ერთად მოვიდა, და გრძელდება ორმოცდამეთვრამეტე მუხლის კვირა კანონის დრომდე. ამდენად, ეს მუხლი წარმოადგენს ღვთის ეკლესიის საგამოძიებო სამსჯავროს, რომელიც მკვდრებით იწყება და გრძელდება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვამდე, და იმით, რომ ღმერთი ლაოდკიური ადვენტიზმს თავისი პირიდან აღმოაჩენს.

ისტორია, როდესაც პაპობამ 1798 წელს თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, ვიდრე ორმოცდამეთვრამეტე მუხლში სასიკვდილო ჭრილობა განიკურნება, ამ მუხლის ისტორიაშია წარმოდგენილი. ორმოცდამეთვრამეტე მუხლიდან მოყოლებული ტექსტი განთავსებულია ღვთის მზარდი აღმასრულებელი სასჯელების კონტექსტში, რომლებიც სწორედ იმ მუხლში იწყება. ამ წინასწარმეტყველური გაგებით, ორმოცდამეთვრამეტე მუხლი არის დანიელის მეთერთმეტე თავის დასასრული, ხოლო ამ თავის პირველი და მეორე მუხლები — დასაწყისი. მეთერთმეტე თავი წარმოადგენს ანტიქრისტეს აჯანყებას, მეათე თავი კი ჰიდექელის მდინარის ხილვის დასაწყისს წარმოადგენს, ხოლო მეთორმეტე თავი — მის დასასრულს. მეათე და მეთორმეტე თავები წარმოადგენენ პირველსა და უკანასკნელს, ხოლო მეთერთმეტე თავი — შუაში არსებულ აჯანყებას.

მეათე და მეთორმეტე თავები ერთი და იგივეა, რადგან, მეთერთმეტე თავისგან განსხვავებით, ისინი წარმოადგენენ დანიელის გამოცდილებას ხილვასთან მიმართებით, ხოლო მეთერთმეტე თავი თავად ხილვაა. მეათე თავი ებრაული ანბანის პირველი ასოა, მეთერთმეტე თავი — ებრაული ანბანის მეცამეტე, ურჩი ასო, ხოლო მეთორმეტე თავი ანბანის ბოლო ასოა. მდინარე ჰიდექელის ხილვა არის „ქეშმარიტება“.

მეთერთმეტე თავში დასაწყისი ასახავს დასასრულს, რადგან ქრისტე არასოდეს იცვლება. ბოლო ისტორია, რომელიც წარმოდგენილია ორმოცე მუხლში, არის მხეცის ხატის გამოცდის ჟამი. ეს გამოცდის ჟამი სრულდება მხეცის ნიშნით, რომელიც წარმოდგენილია ორმოცდამეთვრამეტე მუხლში. მაშასადამე, პირველი და მეორე მუხლები უნდა ეხებოდეს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, რადგან დროის ეს

პერიოდი ასევე არის მხეცის ხატის ჩამოყალიბების პერიოდი.

„უფალმა მკაფიოდ მიჩვენა, რომ მხეცის ხატი გამოისახება მადლის ჟამის დახურვამდე; რადგან ეს იქნება ღვთის ხალხისთვის დიდი გამოცდა, რომლის მეშვეობითაც მათი მარადიული ხვედრი გადაწყდება....“

„ეს არის ის გამოცდა, რომელიც ღვთის ხალხმა უნდა გაიაროს, ვიდრე დაიბეჭდება.“
Manuscript Releases, ტომი 15, 15.

ყოველთვის არის ორი ღირსანიშნავი ნიშანი, რომლებიც დასასრულის ჟამს განსაზღვრავს. მოსეს რეფორმაციულ მოძრაობაში ეს იყო აარონის დაბადება, რასაც სამი წლის შემდეგ მოსეს დაბადება მოჰყვა. ბაბილონიდან გამოსვლისა და ტაძრის აღდგენის რეფორმაციულ მოძრაობაში ეს იყო მეფე დარიოსი, რომელსაც მეფე კიროსი მოჰყვა. ქრისტეს რეფორმაციულ მოძრაობაში ეს იყო იოანე ნათლისმცემლის დაბადება, რასაც ექვსი თვის შემდეგ ქრისტეს დაბადება მოჰყვა. მილერიტების რეფორმაციულ მოძრაობაში ეს იყო პაპის სისტემის დაცემა 1798 წელს, რასაც 1799 წელს პაპის სიკვდილი მოჰყვა. მესამე ანგელოზის რეფორმაციულ მოძრაობაში ეს იყო პრეზიდენტი რეიგანი და პრეზიდენტი ბუში უფროსი, რომლებიც ორივენი 1989 წელს წარმოადგენდნენ. დანიელის წიგნის მეათე თავში, პირველ მუხლში, ვკოულობთ, რომ მეფე კიროსია მოხსენიებული.

სპარსეთის მეფის, კიროსის, მეფობის მესამე წელს გამოცხადდა სიტყვა დანიელს, რომელსაც ბელტეშაცარი ერქვა; და ეს სიტყვა ჭეშმარიტი იყო, ხოლო დანიშნული დრო — ხანგრძლივი; და მან გაიგო ეს სიტყვა და ჰქონდა გონება ხილვისა.
დანიელი 10:1.

მეათე თავის მომდევნო მუხლებში ჩვენ ვხედავთ დანიელის გამოცდილებას, რომელიც წარმოდგენილია გაბრიელის მიერ მეთერთმეტე თავში წინასწარმეტყველური ისტორიის ხილვის გადმოცემამდე. კიროსი აღნიშნავს დასასრულის ჟამს, რადგან უწინ კიროსი, დარიოსის ძმისწული, იყო დარიოსის მხედართმთავარი, რომელმაც მოკლა ბელტეშაცარი; ამით აღინიშნა სამოცდაათი წლის ტყვეობის დასასრული, რაც წინასახე იყო სულიერი ისრაელის თორმეტას სამოცწლიანი ტყვეობისა სულიერ ბაბილონში 538 წლიდან 1798 წლამდე.

„ღმერთის ეკლესია დედამიწაზე ამ ხანგრძლივი, შეუბრალებელი დევნის პერიოდში ისეთივე ჭეშმარიტი ტყვეობაში იყო, როგორც ბაბილონში ტყვედმოყოფის ხანაში დატყვევებული ისრაელის ძენი.“ Prophets and Kings, 714.

ათას ორას სამოცი წლის დასასრულმა 1798 წელს აღნიშნა დასასრულის ჟამი; ასევე, იმ ისტორიისთვის სამოცდაათი წლის დასასრულმა აღნიშნა „დასასრულის ჟამი“. ბელტეშაცარის სიკვდილისა და ბაბილონის სამეფოს დასასრულის დროს წარმოდგენილნი არიან როგორც დარიოსი, ისე კიროსი, რადგან, როგორც დარიოსის მხედართმთავარი, რომელმაც ეს საქმე აღასრულა, კიროსი დარიოსს წარმოადგენდა. როდესაც ჯორჯ ბუში უფროსი 1989 წლის 20 იანვარს ინაუგურირებულ იქნა, 1989 წლის პირველი ცხრამეტი დღის განმავლობაში პრეზიდენტი რეიგანი იყო.

ჰიდეკელის ხილვა დასასრულის ჟამს, კიროსის მესამე წელს დაიწყო. როდესაც გაბრიელი დანიელს მეთერთმეტე თავის წინასწარმეტყველურ ისტორიას უხსნის, იგი პირველად დარიოსის პირველ წელს მოიხსენიებს, რათა ცხადად დაადგინოს, რომ წინასწარმეტყველური ისტორიის ხილვა, რომლის წარმოდგენასაც იგი დანიელისთვის აპირებდა, უკანასკნელი დასასრულის ჟამს, 1989 წელს იწყება, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი უფრო მეტად უკანასკნელ დღეებზე საუბრობს, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ.

არამედ გაჩვენებ იმას, რაც ჭეშმარიტების წერილშია აღნიშნული; და არავინაა, ვინც ჩემთან ერთად დგას ამ საქმეებში, გარდა მიქაელისა, თქვენი მთავრისა. მეც დარიოს მიდიელის მეფობის პირველ წელს, მე თვითონ, ვიდექი მის განსამტკიცებლად და გასაძლიერებლად. დანიელი 10:21; 11:1.

დარიოსის პირველ წელს, რომელიც 1989 წელს დასასრულის ჟამს წარმოადგენს, გაბრიელი „დადგა“; ამით იგი მიუთითებს, რომ „დასასრულის ჟამს“ ანგელოზი მოდის. 1798 წელს პირველი ანგელოზი მოვიდა, ხოლო 1989 წელს — მესამე ანგელოზი. მხოლოდ მას შემდეგ, რაც მესამე ანგელოზის უწყება 2001 წელს ძალით აღიჭურვა, დაიწყო მესამე ანგელოზის ბეჭდვა; თუმცა მესამე ანგელოზის 1989 წელს მოსვლის მოძრაობა წარმოდგენილია იმით, რომ გაბრიელი დგას დასასრულის ჟამს. გაბრიელი აპირებს დანიელს უჩვენოს „რაც ჩაწერილია ჭეშმარიტების წერილში“, და ჰიდეკელის ხილვა ატარებს „ჭეშმარიტების“ ხელწერას, რომლის წარმოდგენასაც ახლა გაბრიელი შეუდგება.

მეათე თავის მეთოთხმეტე მუხლში გაბრიელს უკვე ეუწყებინა დანიელისთვის, რომ ის, რასაც იგი ჰიდეკელის ხილვაში ეხეობდა, იყო „ის, რაც ღვთის ხალხს უკანასკნელ დღეებში შეემთხვეოდა.“

ახლა მოვედი, რათა გაგაგებინო, რა შეემთხვევა შენს ხალხს უკანასკნელ დღეებში; რადგან ხილვა ჯერ კიდევ მრავალი დღისათვისაა. დანიელი 10:14.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორე მუხლი წარმოადგენს იმ ცოდნას, რომელიც 1989 წელს, დასასრულის ჟამს, გაიხსნა და რომელიც აღნიშნავს, რა „შეემთხვევა“ ღვთის ხალხს „უკანასკნელ დღეებში“.

ახლა კი გიჩვენებ ჭეშმარიტებას. აჰა, კიდევ სამეფედ აღდგება სამი მეფე სპარსეთში; ხოლო მეოთხე ყველა მათგანზე მეტად გამდიდრდება; და თავისი ძალითა და სიმდიდრით აღძრავს ყველას საბერძნეთის სამეფოს წინააღმდეგ. დანიელი 11:2.

კიროსი წარმოადგენს მეორე მეფის წინასახეს 1989 წლიდან. იგი არის მედო-სპარსეთის იმპერიის მეფე, რომელიც წარმოადგენს ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოს უკანასკნელ დღეებში, რომელიც შედგება ორი რქისაგან, წარმოდგენილის მიდიელებითა და სპარსელებით. ორრქიანი მიწის მხეცის სამეფოს მეორე მეფის შემდეგ დასასრულის ჟამს, 1989 წელს, კიდევ სამი მეფე უნდა ყოფილიყო (კლინტონი, ბუში უკანასკნელი, ობამა), ხოლო შემდეგ უნდა ყოფილიყო მეფე, რომელიც მათ ყოველივეზე გაცილებით მდიდარი იქნებოდა. სამი მეფე, რომლებიც ბუში პირველის შემდეგ მოვიდნენ, გამდიდრდნენ თავიანთი პრეზიდენტობის შემდეგ და მხოლოდ

იმიტომ, რომ პრეზიდენტები გახდნენ. ტრამპმა კი, მეოთხემ, რომელიც მათზე გაცილებით მდიდარი იყო და ყველაზე მდიდარი პრეზიდენტი იყო ოდესმე, თავისი ქონება არ მოიპოვა იმის გამო, რომ პრეზიდენტი გახდა, არამედ უმთავრესად უძრავი ქონების ინვესტიციებში თავისი საქმიანობით, ბევრად უფრო ადრე, ვიდრე პრეზიდენტობისთვის იყრიდა კენჭს.

ამერიკის ისტორიაში, შედარებითი თვალსაზრისით, უწინ უმდიდრესი პრეზიდენტი იყო შეერთებული შტატების პირველი პრეზიდენტი. დონალდ ტრამპამდე ამერიკის ისტორიაში უმდიდრესი პრეზიდენტი ჯორჯ ვაშინგტონი იყო, და მან თავისი ქონება, დონალდ ტრამპის მსგავსად, უძრავ ქონებაში განხორციელებული ინვესტიციებით შეიძინა. ვაშინგტონიც და ტრამპიც პრეზიდენტობამდე არატრადიციული პოლიტიკური წარსულიდან მოვიდნენ. ვაშინგტონი, პრეზიდენტი გახდომამდე, უპირველესად სამხედრო ლიდერი იყო, ხოლო ტრამპი — ბიზნესმენი და სატელევიზიო პიროვნება, რომელიც, ვაშინგტონის მსგავსად, მანამდე ყოველგვარი პოლიტიკური გამოცდილების გარეშე იყო.

ორივე პრეზიდენტი ცნობილი იყო თავისი ძლიერი პიროვნულობითა და ლიდერობის სტილით, თუმცა ამ თვისებებს ისინი სრულიად განსხვავებულად ავლენდნენ. ვაშინგტონი ცნობილი იყო თავისი სტოიკური, მშვიდი და თავდაჯერებული ხელმძღვანელობითა და გამაერთიანებელი ყოფნით რევოლუციური ომისა და რესპუბლიკის ადრეული წლების განმავლობაში, მაშინ როდესაც ტრამპი ცნობილია ლიდერობისა და მმართველობისადმი თავისი მტკიცე მიდგომით. ვაშინგტონიც და ტრამპიც მნიშვნელოვანი პოლემიკის ფიგურები იყვნენ, თუმცა სრულიად განსხვავებული მიზეზებით. ვაშინგტონი, მიუხედავად იმისა, რომ ფართოდ იყო პატივცემული, თავის დროშივე კრიტიკას აწყდებოდა სხვადასხვა საკითხის გამო, მათ შორის მონობაზე მისი შეხედულებების გამოც. ტრამპის პრეზიდენტობა მრავალი დაპირისპირებით იყო აღბეჭდილი, მათ შორის სოციალურ მედიაში მისი „ბოროტი ტვიტების“ გამოყენებით, მისი ამერიკა-პირველ ადგილზე დამყენებული პოლიტიკური გადაწყვეტილებებით და საკუთარი თვითშეგნებით.

უმდიდრესი და მეექვსე პრეზიდენტი უნდა აღედგა გლობალისტური დრაკონის ძალები. როდესაც მეთერთმეტე თავის მეორე მუხლის ისტორიას ვაძებთ 1776, 1789 და 1798 წლების პერიოდის ისტორიას, ვპოულობთ დამატებით ცნობას, რომელიც ეხება მიწის მხედის უკანასკნელ პრეზიდენტს, რადგან ისო დასასრულს დასაწყისით წარმოგვიდგენს. პირველი ორი პერიოდი, რომლებიც წარმოდგენილია 1776-ითა და 1789-ით, იძლევა ორ მოწმეს იმისა, რომ საბოლოო პრეზიდენტი იქნება მერვე პრეზიდენტი, რომელიც შვიდთაგანი იყო. ტრამპი რეიგანის შემდეგ მეექვსე პრეზიდენტი იყო, და როგორც მერვე პრეზიდენტი, იგი იქნება „შვიდთაგანი“. საბოლოო და მერვე პრეზიდენტი იმმართველებს მაშინ, როდესაც შეერთებული შტატები მხედის „ხატს“ შექმნის „მისთვის და მისგან“.

პრეზიდენტი, რომელიც იმ დროს მმართველობს, როცა შეერთებული შტატები მხედის ხატს აყალიბებს, უნდა იყოს მერვე, ანუ შვიდთაგანი, როგორც ამას მოწმობენ პეიტონ რენდოლფი და ჯონ ჰენკოკი. პაპობა არის მერვე თავი, რომელიც შვიდთაგანი იყო, და

მან მიიღო წინასწარმეტყველური სასიკვდილო ჭრილობა. რათა პაპობის ხატი იყოს, მერვე პრეზიდენტს, რომელიც შვიდთაგანია, ასევე უნდა ჰქონდეს წინასწარმეტყველური იდენტიფიკაცია, რომ წინასწარმეტყველურად „დაჭრილი“ ან „მოკლული“ იყოს.

პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო გველეშაპის ძალისგან (საფრანგეთი) — გველეშაპის ძალისგან, რომლის წინააღმდეგაც პაპობა იბრძოდა იმ დროიდან, როდესაც პავლემ მიუთითა, რომ იმჟამადვე მოქმედებდა ურჯულოების საიდუმლო (ცოდვის კაცი). წარმართობის გველეშაპი აკავებდა პაპობას ტახტის დაკავებისგან, რაც მან 538 წელს მოახერხა.

პაპობის დასაბამიდან მის საბოლოო დაღუპვამდე იგი ებრძვის დრაკონის ძალებს. პაპობის ხატი მოითხოვს, რომ ხატიც ებრძოდეს დრაკონის ძალას. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში პაპობა, რომელიც არის მერვე თავი და შვიდი თავისგანაა, საბოლოოდ ცეცხლით იწვება და მისი ხორცი ათი მეფის მიერ იჭმევა. ორივე სიკვდილში (1798 წელს და უკანასკნელ დღეებში) პაპური მხეცი დრაკონის ძალის მიერ არის მოკლული. იმისათვის, რომ შეერთებულმა შტატებმა შექმნას მხეცის ხატი, მერვე პრეზიდენტიც ასევე უნდა მოეკლა დრაკონის ძალას, რომელთანაც იგი ომობდა, ხოლო 1989 წელს აღსასრულის ჟამის შემდეგ მეექვსე მეფე არის ის მეფე, რომელმაც აღძრა ყველა დრაკონის ძალა.

რონალდ რეიგანი განდგომილი პროტესტანტი იყო, ხოლო ჯორჯ ბუში, პირველი, კლასიკური გლობალისტი იყო. მისი ერთ-ერთი ცნობილი ციტატაა ის, სადაც მან იცრუა, როდესაც 1988 წლის 18 აგვისტოს თქვა: „და მე ვარ ის, ვინც გადასახადებს არ გაზრდის. ჩემი მოწინააღმდეგე ახლა ამბობს, რომ მათ გაზრდის, როგორც უკანასკნელ საშუალებას, ან მესამე საშუალებას. მაგრამ როდესაც პოლიტიკოსი ასე ლაპარაკობს, თქვენ იცით, რომ სწორედ ეს არის ის საშუალება, რომელსაც იგი მიმართავს. ჩემი მოწინააღმდეგე არ გამორიცხავს გადასახადების გაზრდას. მაგრამ მე გამოვრიცხავ. და კონგრესი მიბიძგებს, რომ გადასახადები გავზარდო, და მე ვიტყვი: არა. და ისინი მიბიძგებენ, და მე ვიტყვი: არა, და კვლავ მიბიძგებენ, და ყველაფერი, რაც მათ შემიდლია ვუთხრა, ეს არის: წაიკითხეთ ჩემი ბაგეები: ახალი გადასახადები — არა.“

იმ საჯარო სიცრუის გარდა, რომელიც გველეშაპის ძალის წარმომადგენლის ერთ-ერთი ნიშანია, მისი ყველაზე ცნობილი ციტატა წარმოთქმული იყო კონგრესის ერთობლივ სხდომაზე 1990 წლის 11 სექტემბერს, სადაც მან თქვა: „ახლა ჩვენ შეგვიძლია დავინახოთ, როგორ გამოიკვეთა ახალი მსოფლიო. მსოფლიო, რომელშიც სრულიად რეალურად იკვეთება ახალი მსოფლიო წესრიგის პერსპექტივა. უინსტონ ჩერჩილის სიტყვებით, ‘მსოფლიო წესრიგი’, რომელშიც ‘სამართლიანობისა და კეთილსინდისიერი თამაშის პრინციპები ... იცავენ სუსტს ძლიერისაგან ...’ მსოფლიო, სადაც გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, ცივი ომის ჩიხისგან გათავისუფლებული, მზად დგას, აღასრულოს თავისი დამფუძნებლების ისტორიული ხილვა.“ უფროსი ბუში გლობალისტი იყო, თუნდაც თავს რესპუბლიკელად მიიჩნევდა.

ბილ კლინტონი იყო პირველი პრეზიდენტი, რომელმაც თავისი ინაუგურაციის ცერემონია ლინკოლნის მემორიალთან გამართა, რაც ნიშნავს, რომ მან ზურგი აქცია ლინკოლნს და პირი მიაქცია ვაშინგტონის მონუმენტის ობელისკს — ობელისკს, რომელიც შიგნიდან მასონობის სიმბოლოებით არის სავსე. როგორც ობელისკი, ისე მასონობის სიმბოლოები, რომელთა წინაშეც მან დადგომა აირჩია, როდესაც კონსტიტუციისადმი თავისი ერთგულება ცრუდ შეჰფიცა, წარმოადგენდა არა მხოლოდ იმას, რომ მან ზურგი აქცია ლინკოლნის მემორიალის მონობის საწინააღმდეგო სიმბოლოს, არამედ კლინტონის მიერ არჩეული ეს ისტორიული პოზიციონირებაც თანხმობაშია მის მისაღებ სიტყვასთან, სადაც მან შეაქო პროფესორი, რომლის ხელმძღვანელობითაც სწავლობდა იეზუიტურ უნივერსიტეტში, რომელსაც იგი ესწრებოდა.

იმ პროფესორმა, კეროლ ქუიგლიმ, დაწერა წიგნი: *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, რომელიც 1966 წელს გამოიცა და სწორადაც და ფართოდაც არის გაგებული, როგორც „გლობალისტური იდეების ბიბლია“. როგორც ყურანი ისლამისთვის, და როგორც ალბერტ პაიკის მიერ დაწერილი და 1871 წელს გამოცემული *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* მიჩნეულია მასონობის ეზოთერული მოძღვრების ყველაზე ამომწურავ განმარტებად; ან როგორც *The Book of Mormon* არის უკანასკნელი დღეების წმინდანებისთვის, ასევე ქუიგლის წიგნი არის გლობალისტური ფილოსოფიის ბიბლია. უმრავლესობას ეცოდინებოდა, კლინტონს რომ ედიდებინა ყურანის მუჰამედი, ან *The Book of Mormon*-ის ჯოზეფ სმითი, და ზოგსაც ეცოდინებოდა, ვინ იყო ალბერტ პაიკი, მაგრამ ცოტამ თუ იცოდა, რომ კლინტონის მიერ ქუიგლის ქება შეესაბამებოდა მისივე გლობალისტურ დღის წესრიგს და აბრაამ ლინკოლნის მიერ წარმოდგენილი პრინციპების უარყოფას.

სიტყვაში კლინტონმა თქვა: „მოზარდობისას მოვისმინე ჯონ კენედის მოწოდება მოქალაქეობისკენ. ხოლო შემდეგ, ჯორჯთაუნში სტუდენტობისას, ის მოწოდება უფრო ცხადად ამიხსნა პროფესორმა, სახელად კეროლ ქუიგლიმ, რომელმაც გვითხრა, რომ ამერიკა ისტორიაში უდიდესი ერი იყო, რადგან ჩვენს ხალხს ყოველთვის სჯეროდა ორი რამისა: რომ ხვალინდელი დღე შეიძლება იყოს დღევანდელზე უკეთესი და რომ თითოეულ ჩვენგანს აქვს პირადი ზნეობრივი პასუხისმგებლობა, რათა ეს ასე იქცეს.“ კეროლ ქუიგლის აზრი იმის შესახებ, თუ როგორ უნდა „გავხადოთ ამერიკა კვლავ დიადი“, ის იყო, რომ შეერთებულმა შტატებმა თავისი ეროვნული სუვერენიტეტი გაეროსთვის უნდა დაეთმო. კლინტონი დემოკრატი, გლობალისტი, გველუშაპის წარმომადგენელი იყო.

„როგორიც მამაა, ისეთივე შვილია“ — უკანასკნელი ჯორჯ ბუში გლობალისტი იყო, ისევე როგორც მისი მამა — გლობალისტი, რომელიც თავს რესპუბლიკელად აცხადებდა. ვაშლი ხიდან შორს არ ვარდება. ბიბლია სვამს რიტორიკულ კითხვას: „ნუთუ ორნი ერთად ივლიან, თუ წინასწარ არ შეთანხმებულან?“ საკმარისია, თვალყური მიადევნო მრავალ საქმეს, რომელიც უკანასკნელმა ჯორჯ ბუშმა ბილ და ჰილარი კლინტონებთან ერთად განახორციელა, რათა დაინახო, ვისთან იყო

შეთანხმებული უკანასკნელი ჯორჯ ბუში.

ბარაკ ჰუსეინ ობამამ, პრეზიდენტად არჩევამდე ცოტა ხნით ადრე, საარჩევნო მიტინგზე გააკეთა განცხადება შეერთებული შტატების საფუძვლიანად გარდაქმნის შესახებ. 2008 წლის 30 ოქტომბერს, მისურის შტატის ქალაქ კოლუმბიაში, ობამამ თქვა: „ჩვენ ხუთი დღე გვაშორებს ამერიკის შეერთებული შტატების საფუძვლიან გარდაქმნას.“ ეს განცხადება ობამას უფრო ფართო გზავნილის — „იმედი და ცვლილება“ — ნაწილი იყო, რაც მისი 2008 წლის საპრეზიდენტო კამპანიის ცენტრალურ თემას წარმოადგენდა და ხაზს უსვამდა მის ერთგულებას მნიშვნელოვანი პოლიტიკური რეფორმებისა და ქვეყნისთვის განსხვავებული მიმართულების მიმართ. მიმართულება, რომლისკენაც მან ქვეყანა მოაბრუნა, იყო გლობალიზმის დრაკონული პოლიტიკა: თეთრკანიანთა საწინააღმდეგო, აბორტის მხარდამჭერი, ნახშირბადოვან საწვავთა საწინააღმდეგო, ამერიკის საწინააღმდეგო და გლობალიზმის მხარდამჭერი პოლიტიკა, მრავალფეროვნება, თანასწორობა, ინკლუზია, კრიტიკული რასის თეორიის ცრუ ისტორია და ასე დაუსრულებლად. ობამა მხოლოდ საზოგადოებრივი ორგანიზატორი არ ყოფილა; იგი იყო და კვლავაც არის დრაკონის ძალაუფლების გლობალისტური დღის წესრიგის წარმომადგენელი.

თუმცა, ტრამპმა, ტიპური თანამედროვე პოლიტიკოსისგან განსხვავებით, 1989 წელს დაწყებული პერიოდის განმავლობაში დანარჩენი შვიდი პრეზიდენტის ერთად აღებულზე მეტი დაპირება შეასრულა. იგი მტკიცედ იყო ერთგული იმისა, რომ ამერიკა კვლავ დიდებული გაეხადა, და ამ მიზნის განხორციელების მცდელობისას მან აღძრა არსებული გლობალისტური ძალები არა მხოლოდ შეერთებულ შტატებში, არამედ მთელ მსოფლიოში.

ჯო ბაიდენს არ გააჩნია არავითარი მტკიცებულება იმისა, რომ იგი არის რაიმე სხვა, თუ არა კიდევ ერთი გლობალისტი.

კათოლიციზმის მხეცი დრაკონის ძალებთან ხანგრძლივ, გაჭიანურებულ ომს ეწეოდა, და პრეზიდენტი, რომელიც იმ დროს იმეფებს, როდესაც შეერთებული შტატები პაპობის ხატს შექმნის, წინასწარმეტყველური აუცილებლობით, დრაკონის ძალებთან ბრძოლაში იქნება ჩაბმული. ცოცხალ პრეზიდენტთაგან, დონალდ ტრამპის გარდა, არცერთი არ აწარმოებდა ომს დრაკონის ძალებთან, რადგან დემოკრატები აშკარად გლობალისტები არიან (დრაკონები), ხოლო ჯორჯ ბუში უმცროსი, როგორც მისი მამა იყო (სახელდებული რესპუბლიკელი, რომელიც სინამდვილეში გლობალისტი დრაკონია), რადგან იესო ყოველთვის უკანასკნელს პირველით ასახავს.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ღვთის ხალხს დიდი კრიზისი ელის. კრიზისი ელის მსოფლიოსაც. ყველა საუკუნის უმნიშვნელოვანესი ბრძოლა სწორედ ჩვენს წინაშეა. მოვლენები, რომელთაც ორმოც წელზე მეტი ხნის განმავლობაში წინასწარმეტყველური სიტყვის ავტორიტეტზე დაყრდნობით მოახლოებულად ვაცხადებდით, ახლა ჩვენს თვალწინ ხდება. უკვე ერის კანონმდებლებს წარედგინათ საკითხი კონსტიტუციაში ისეთი შესწორების შეტანის შესახებ, რომელიც სინდისის თავისუფლებას

ზღუდავს. კვირადღის დაცვის იძულებით აღსრულების საკითხი ეროვნული ინტერესისა და მნიშვნელობის საკითხად იქცა. ჩვენ კარგად ვიცით, რა შედეგი მოჰყვება ამ მოძრაობას. მაგრამ მზად ვართ კი ამ გამოცდისათვის? ერთგულად აღვასრულებთ კი ის მოვალეობა, რომელიც ღმერთმა ჩვენ დაგვაკისრა — გავაფრთხილოთ ხალხი იმ საფრთხის შესახებ, რომელიც მათ წინაშეა?“

„მრავალნი არიან, თვით იმათგანაც, ვინც კვირადღის იძულებითი დაცულობის ამ მოძრაობაში მონაწილეობენ, რომელნიც დაბრმავებულნი არიან იმ შედეგების მიმართ, რომელნიც ამ მოქმედებას მოჰყვება. მათ არ ხედავენ, რომ პირდაპირ რელიგიური თავისუფლების წინააღმდეგ აყენებენ დარტყმას. მრავალნი არიან ისეთნიც, რომელთაც არასოდეს შეუცვნიათ ბიბლიური შაბათის მოთხოვნები და ის ცრუ საფუძველი, რომელზედაც კვირადღის დაწესებულება დგას. ყოველი მოძრაობა, რომელიც რელიგიური კანონმდებლობის სასარგებლოდ არის მიმართული, სინამდვილეში დათმობის აქტია პაპობისადმი, რომელიც ამდენი საუკუნის განმავლობაში შეუწყვეტლად ებრძოდა სინდისის თავისუფლებას. კვირადღის დაცულობა, როგორც ეგრეთ წოდებული ქრისტიანული დაწესებულება, თავის არსებობას ‘ურჯულოების საიდუმლოს’ უმაღლის; და მისი იძულებითი აღსრულება ფაქტობრივად იქნება იმ პრინციპების აღიარება, რომლებიც რომანიზმის თვით ქვაკუთხედს შეადგენს. როდესაც ჩვენი ერი თავისი მმართველობის პრინციპებს ასე უარყოფს, რომ კვირადღის კანონს დაადგენს, პროტესტანტიზმი ამ ქმედებით ხელს შეუწყობს პაპიზმს; ეს სხვა არაფერი იქნება, თუ არა სიცოცხლის მინიჭება იმ ტირანიისათვის, რომელიც დიდი ხანია მონდომებით უცდის ხელსაყრელ შემთხვევას, რათა კვლავ ამოქმედდეს აქტიურ დესპოტიზმად.“

„ეროვნული რეფორმის მოძრაობა“, რომელიც რელიგიური კანონმდებლობის ძალაუფლებას იყენებს, სრულად განვითარებულ მდგომარეობაში გამოავლენს იმავე შეუწყნარებლობასა და ჩაგვრას, რომლებიც წარსულ საუკუნეებში ბატონობდა. მაშინ ადამიანთა საბჭოებმა ღმერთის პრეროგატივები მიითვისეს, თავიანთი დესპოტური ძალაუფლებით სინდისის თავისუფლება გათელეს; ხოლო პატიმრობა, გადასახლება და სიკვდილი მოჰყვებოდა მათთვის, ვინც მათ დადგენილებებს ეწინააღმდეგებოდა. თუ პაპობა ან მისი პრინციპები კვლავ კანონმდებლობით ძალაუფლებაში დამკვიდრდება, დევნის ცეცხლი კვლავ აღეგზნება მათ წინააღმდეგ, ვინც არ დათმობს სინდისსა და ჭეშმარიტებას, რათა ხალხში გავრცელებულ მცდარ შეხედულებებს დაემორჩილოს. ეს ბოროტება აღსრულების ზღვარზეა.

„როცა ღმერთმა მოგვცა ნათელი, რომელიც გვიჩვენებს ჩვენს წინაშე მდგარ საფრთხეებს, როგორ შეგვიძლია მის წინაშე უდანაშაულოდ ვიდგეთ, თუ უგულვებელვყოფთ ჩვენს ძალაში არსებულ ყოველგვარ ძალისხმევას, რათა ეს ხალხის წინაშე წარვადგინოთ? ნუთუ შეგვიძლია დავკმაყოფილდეთ იმით, რომ ისინი ამ დიად საკითხს შეუფრთხილებლად შეხვდნენ?“ Testimonies, volume 5, 711, 712.